

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

5 FEBRUARI 1930 - No. 19

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

IN DE BIJT

Brieven van Dré

Ulvenhout, 26 Jan. '30

Menier,

Wa vinden die geleerde perfesters teugswoorig toch van alles uit, ee! 't Is 'n merakel. 't Is 'n wonder zoo knap as die mannen zijn. 't Lijken kepleet toovenèers.

En as ge zo'n zeun hèt, 'k eb nouw 'nen verver zooas ge wit en da's al eel eigenaardig „bezt" genogt, maar as ge 'r zóó eenen in d'n nest het, ollee, dan hadde gin rust of duur. En as ze 't olleenig maar vertelden, dan zoude hogstens 's in oewen lach schieten en op oew knieën slaan van d'n schater, maar ze draaien oew d'r moksel wèrm en wel veur oew neus. Zoo hèt 'k lest 'nen fillum gezien van de „maangodin". Nouw, in één woord: 't godinneke mocht 'r zijn! En as 't echt was gewiest — nouw was 't maar 'n fillumke — dan kon de maan mee zo'n soort van 'n godinneke best in z'n nopkes zijn. 'n Godinneke om acht dagen overtijd thuis te komen. 'n Go... maar wa leg ik te zeeveren? 't Gong nie over 't frummeske da veur godinneke spulde, 't gong over 'n reis naar de maan. Sodemarel, amico, wa gong er da naar toe! Denkt oew eigen in 'nen grooten kenonskogel, ge wit wel: zo'n soort suikerbrood. Maar dan in 't groot zoodage 'r tennostenbij mee 'n man vijf in wonen kunt. En da ding wier afgeschoten mee 'nen katterprul. Ok weer in 't groot. Ge kos beter spreken van 'nen olifantenprul, za'k maar zeggen. En toen ze eenmaal goed op schot waren, toen schoot er telkens 'nen kleineren kogel uit aan d'n achterkaant (as 't eenmaal zoover komt zal 't mijn benieuwen waar die keutels allemaal terechte komen!), maar dan schoot er telkens zo'n dink af en dan konnen ze weer 'n end veruit. Veruit in de letterlijkste betekenis van 't woord. En zoo kwammen ze vanzelfvers op de maan terechte. Keb mee de grotste verwonderink naar da fillumdink zitten kijken.

En toen op 't end 't godinneke op de maan achterbleef mee een va die „schutters", toen hèt 'k m'n eigen 'nen aap gelachen! De lui die weer vertrokken, die zouwen ze vandaag-of-mergen wel verom komen halen. Zadden nie genogt locht meer in da dink veur z'n allen. Maar ik kos duidelijk aan dieën achterblijver z'n gezicht zien, dat ie docht: „haast oew eigen maar nie, ik zal m'n eigen alleen mee ons twee-kes nikske vervelen." Toen docht ik da'k brook. Keb m'n eigen 't apenzuur gelachen, amico!

Maar toch — 't komt er van jonk. Daar komde 'nen tijd da me net zoo rustig naar de maan gaan, as nouw naar Amsterdam b.v. Want da filmsuiker-brood zat zoo sodemekaajers goed in mekare; aan alles was zóó sjekuur gedocht, da ge wel merken kos, dat er 'n paar perfesters meeg-ollepen adden aan deuzen film. Wat dan ok aan 't begin bekend wier gemokt op d'n film-lap. Da doen ze teugswoorig altij. Veur d'n fillum draaien gaat, dan laten z'oew eerst lezen wie 't stuk geschreven heet; verzonnen! Dan wie 't vertaald heet. Wie veur de bouwsels ee gezúrgd. Veur de meziek. Enzoovoorts. Dan staat er b.v.:

manneskript: Peterus Jaansen.

pottografie: Janus Peters.

harsjetektuur: Wullem Bouwers.

muzikale illestr.: Bart Blazer.

En 't verwonder mijn altij en ik vin 't ok schandaalig onbillek, da ze nie d'r nie bijzetten: programma-meske: Dienneke Lievers

„ „ Mieke Schatjes.

„ „ Truike Boender.

Moezen ze ók doen. Mee 't adres d'r bij! Wa gij?

Maar affijn, laat ik m'n eigen nouw nie af laten leiën deur 't gefillum, 'k wouw dan maar zeggen dat er teugswoorig niks onmeugelijk is en dat 'r 'nen tijd komt dat r' druk naar de maan gereisd zal worren. En as dan al de schoonmoeders die er geregeld naar toe gewenscht worren, éérst gaan, dan kan da-d-n verdijd lollig maantje worren ok. Ik gaai wel 's gère 'nen keer zien hoe 't er op 'n aander uitziet, maar as da zoo is, dan blijf ik hier, gelijkvloers, amico! Maar da tusschen twee hokskes. 'k Wil dan maar zeggen: 't komt ervan. Waant de fillummaatschappij die deuzen film gemokt ee, diezelfde is ok bezig om deur 'nen perfester 'nen echten kogel, 'nen zoogenomden *wereldruimkogel* te laten febricken. D'n lesten tijd schiet ie wel

heel slecht op en emmen ze'm ontslagen, omdat-ie te laank prutst. Hij vuult er nikske veur om weggeschoten te worren dwars deur de sterren. Maar vanzelf komen er nouw gaauw 'n paar aanderen en die nemen da karweike wel van 'm over; let 'r maar op!

Ze wochten op 'nen maan-Lindbergh; da's alles! En da'k zoo op al die uitvindingen terneer koom in deus briefke, da zit 'm in de alderleste uitvinding die ze in Amsterdam op Schippol aan 't perbeeren zijn op d'n oogenblik. Daar wil 'nen zekeren menier Veraart, 'n bruur van d'n bekenden perfester-pollitiekeer, regen gaan maken!

'k Zal nie zeggen: hij kos beter mee 'n vlieg, mesjien omhoogstijgen om *mooi weer* te gaan maken maar 't is toch 'n knap stukske werk da ze onzen-lieveneer weer uit Z'n haanden nemen, as-'t-'m lukt!

En as 't eenmaal zoover is da ze maar naar omhoog te vliegen emmen en daar de waterleiding open te zetten, ollee, dan witte tenminste in 't vervolg, bij veul slecht weer, waar ge mot zijn om oew gemoed te koelen!

Maar da's nouw maar 'n lolletje, 't komt 'r dan maar op aan, da ze ok da weer veur mekaar boksen en da's veur ons boeren van veul belaank!

As dan 's zomers 't laand uit te drogen en te verpoeiëren leet zoodat 'r gin bal groeien kan lijk vleeje jaar, of da-d-et gras te verdrogen staat dat de koeien d'r maag wel aan d'n kapstok kunnen hangen (en wij ons melkemmers!) dan sturen me-n-onzen regenmaker even de locht in en die bokst de boel efkens veur mekaar. Waant as 't zoover is, neem ik zo'n waterknecht in m'n dienst! Keb d'n tijd belééfd da me zelf de poelekes uitbroeien, da me masjenaal dorschen en kunstmesten, en nog zooveul meer — ik verwonder m'n eigen nergens meer over.

En as ik dan toch eenmaal zo'n rengelmaker in m'n dienst eb, dan open ik naast m'n boerenbedrijf nog 'n pèreplujenwinkeltje-n-ok; dan snij 't mes van weerskaanten!

Kom amico, ik schei er af. 't Is alweer wellekes gewiest en m'n vel is staampende vol en jouw kraant ok.

Veul groeten van Trui dus en — as altij — gin horker minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

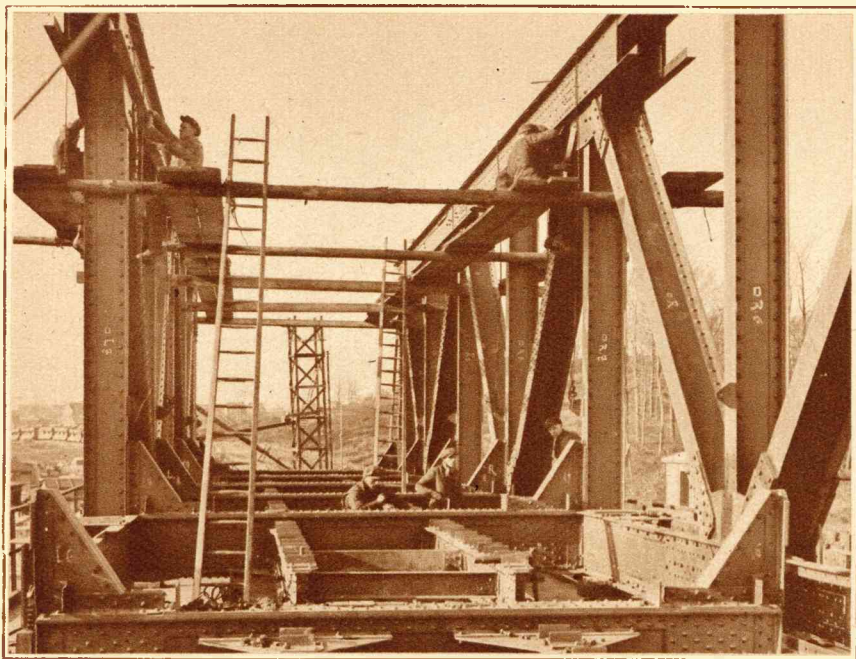

-De groote Amerikaansche uitgever Edward Bok, Nederlander van origine en een bekend filantroop, werd begraven aan den voet van den door hem opgerichten ringenden toren in Lake Wales in den Staat Florida.

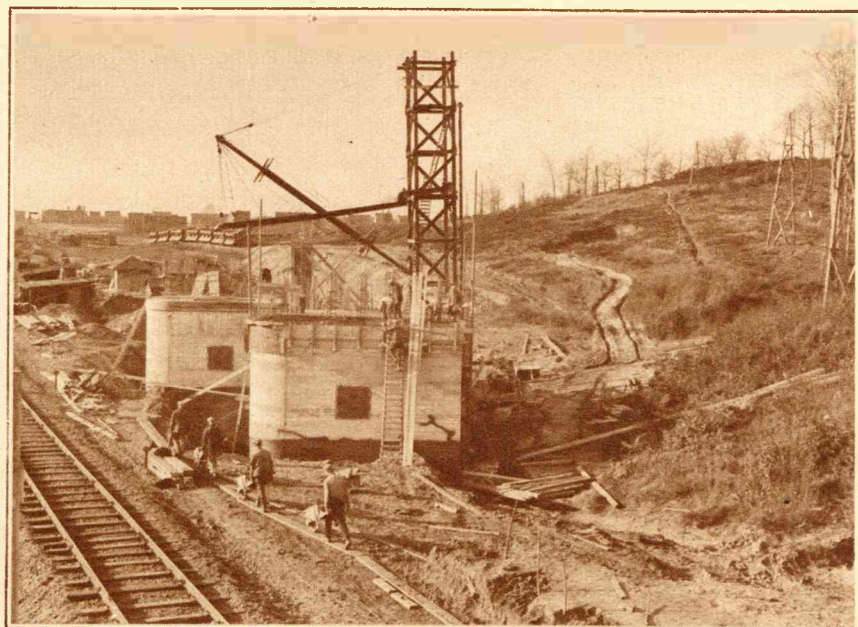

AAN HET ORGEL

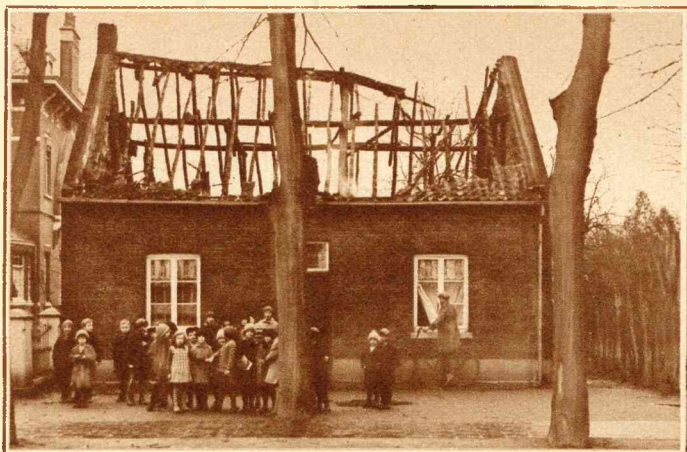
Naar de schilderij van J. Bosboom, van de Haagsche Schildersschool.

Met den houw van de spoorbrug te Schaesberg begint men flink te vorderen. Reeds is men bezig een gedeelte der brug te stellen. De onderzijde der brug is ongeveer 11 M. van den grond. Hierboven: Doorkijkje van het gedeelte brug dat gesteld wordt.

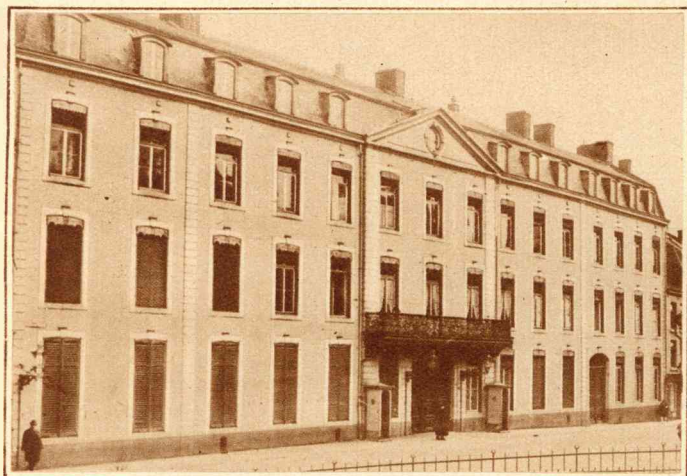
Vanaf de brug heeft men een mooi gezicht op den pijler aan de binnenzijde van de spoorbaan.

Vorige week in den nacht van Vrijdag op Zaterdag brak brand uit in de woning van de familie Hinzen aan de Kapellerlaan te Roermond. Op het laatste moment konden de vrouw en haar vijf kinderen, die niets van den brand bemerkt hadden, de woning verlaten. Hierboven de uitgebrande woning.

Exterieur van de nieuwe R.K. bijzondere school in het Roermondsche veld, welke Zondag plechtig werd gewijd.

Het Gouvernementspaleis te Maastricht zal door een nieuw worden vervangen. De ontwerpen voor dit laatste hebben den Limburgschen Kunstkring 'n telegram aan den Minister doen zenden, waarin op aesthetische gronden wordt verzocht, de aanbesteding en den bouw geen voortgang te doen hebben. Hiernaast de exterieur-foto van het tegenwoordig paleis.

FOTONIEUWS UIT LIMBURG

Zondag j.l. had te Roermond de plechtige inzegening plaats van de nieuwe R.K. bijzondere school in het Roerm. Veld. De processie trekt vanuit de H. Hartkerk naar de eerste onderwijsinrichting in dit nieuwe stadsgedeelte voor de inzegening.

Mr. Paul Geraedts van Roermond, een der deelnemers aan den Rallye-autorit Monte-Carlo, was te Berlijn gestart en maakte den afstand Berlijn—Roermond in 11 uur.

De spijskokerij te Roermond. Een groep jeugdige knapen, die hier geregeld hun bord heerlijke soep komen eten.

De spijskokerij te Roermond. Winter of geen winter, toch snert! De liefdadigheid, die te Roermond van alle zijden beoefend wordt, vindt ook in de spijskokerij een prachtige instelling. De zuster deelt uit en het bestuur komt altijd eens kijken naar den gang van zaken.

In de Abtstraat staan deze onbewoonbaar verklaarde woningen met de typische trapjes.

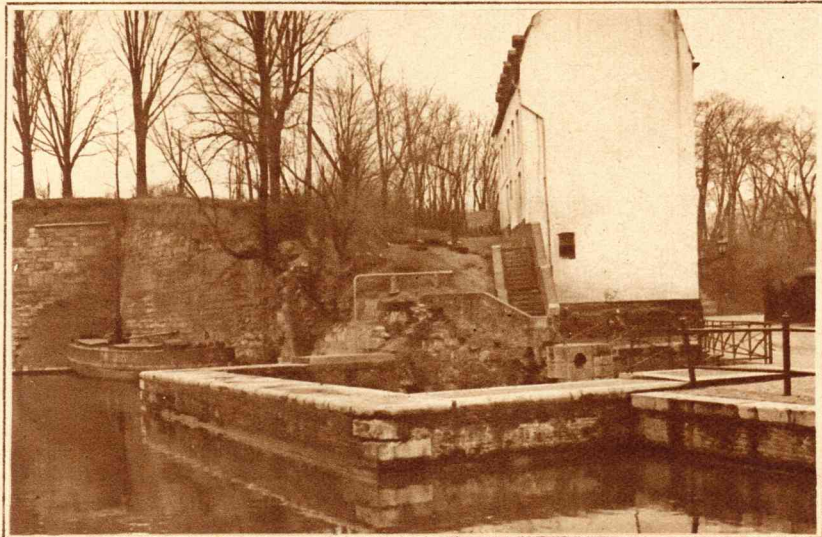

Bij den ingang van het Stadspark.

De Kruisheerengang.

Oude Straatjes in Maastricht

Een aardig kijkje van onder de Helpoort.

Bij den duiker, waar de Jeker onder de Zuid-Willemsvaart doorgaat.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Else Lobener, een wees, woont bij juffrouw Nitschke in, maar door toedoen van den huisbaas Krauze, die Elze er van beschuldigt zijn zoon, die op haar verliefd is, te hebben willen inpalm, wordt zij door deze op straat gezet. Daar wordt zij bewusteloos gevonden en in ernstigen toestand naar een ziekenhuis gebracht. Krauze's boekhouder Wendrich, die van de verhouding tusschen de beide jongelui weet, wordt door zijn patroon ontslagen. Als Wendrich weg is, leest Krauze een brief van zijn schoonzuster, Wilhelmina Abt, over, waarin zij hem over de regeling van geldzaken spreekt, een brief, waardoor Krauze erg in het nauw gedreven wordt, daar hij niet in staat is, haar het verschuldigde te betalen. Intusschen is de jonge Rudolf Krauze in de stad gekomen en hoort van Wendrich dat Elze in het ziekenhuis ligt, maar binnen enkele dagen genezen daaruit ontslagen zal worden. Rudolf wil zien bij zijn tante Wilhelmina Abt iets voor Elze gedaan te krijgen en hoort, bij haar de trap opgaande, boven iemand kuchen — hij herkent daarin het eigenaardige kuche van zijn vader. Hij wil hier zijn vader in geen geval ontmoeten en gaat terug, om even later een oude vrouw de woning zijner tante te zien verlaten, die door zekere eigenaardigheden in haar gang zóózeer aan zijn vader herinnert, dat hij er verstomd van staat. Twijfelend volgt hij haar tot zij plotseling spoorloos verdwenen is. Een paar uren later hoorde hij, dat zijn tante vermoord was. Hij verlaat onmiddellijk de stad weer, Wendrich verzoekend aan niemand te vertellen dat hij in de stad geweest is. Intusschen is Elze uit het ziekenhuis ontslagen en komt in dienst bij mevrouw Estella Deloria, die, van haar gehoord hebbende, haar in het ziekenhuis is komen afhalen, haar voorstellende als haar gezelschapsdame bij haar te blijven. Zij stelt echter de voorwaarde, dat Elze zal afzien van Rudolf Krauze, wat zij, meenende daardoor in het belang van Rudolf te handelen,

doet. 's Avonds wordt den ouden Krauze door een rechercheur mededeeling gedaan van den dood van zijn schoonzuster; samen met den politiemann gaat hij daarna naar den hoofdcommissaris van politie. Daar laat hij zich door dezen de heele moordgeschiedenis vertellen, ook dat een opengebroken ijzeren kistje in de kamer gevonden was, waarop Krauze zei te weten, dat daarin o.a. een medaillon met het portret van zijn overleden vrouw en een zeer oud cylinderhorloge geweest waren, waarvan hij een beschrijving gaf. Bij haar nieuwe meesters hoort Else een bezoeker, een zekeren Hubner, Deloria dreigend toespreken, zonder dat zij evenwel begreep waarover het ging. Tot haar groote verbazing werd zij echter vijf minuten later aan Hubner voorgesteld als „mijn besten vriend”. Later leest zij Deloria uit de krant voor, dat het antieke horloge uit de moordzaak Abt gevonden is bij een uitdrager, die het gekocht had van een man, die zich gelegitimeerd had met een belastingkwitantie, ten name van Johannes Beyer, welke naam mevrouw Deloria blijkbaar doet schrikken, en dat bij onderzoek gebleken was, dat die kwitantie pas betaald was, maar ook, dat Johannes Beyer al tien weken tevoren in het ziekenhuis aan typhus was overleden, dus niet nu pas betaald kon hebben. Wie had dan de belastingsschuld van den doode betaald en waarom? Den volgende dag werd mevrouw Deloria uitgenoodigd, bij den hoofdcommissaris te verschijnen, waar bleek, dat zij een zuster was van Johannes Beyer; zij kon echter geen opheldering geven omtrent de opgespoorde kwitantie, na lange jaren had zij haar broer eerst kort voor uien dood weer teruggezien. Na haar vertrek geeft de commissaris order, haar gangen goed na te gaan. Terwijl Deloria bij den commissaris is, ontvangt Else onverwachts bezoek van Rudolf Krauze; het slot van hun onderhoud is, dat zij elkaar de

standvastigheid hunner liefde verzekeren, doch, zonder de redenen te willen noemen, die ieder voor zich heeft — Else haar belofte aan mevrouw Deloria, Rudolf zijn angst dat waar zou kunnen wezen, wat hij vaag ten aanzien van zijn vader vermoedt — besluiten zij, die voorloepig nog geheim te houden. Van Else begaf Rudolf zich naar zijn vader, die juist een geldschiet, die hem kwam manen, met moeite tot acht dagen uitstel bewogen had. Hij vertelt zijn vader, dat hij tot meester in de rechten gepromoveerd is, maar dat hij redenen heeft, om niet de loopbaan van advocaat te kiezen, en daarom een betrekking aan de Rijksbank heeft aangenomen. In den verdere loop van dit gesprek vertelt zijn vader hem, dat de politie den moordenaar op het spoor is en wel binnenkort zal arresteren en ook, dat zijn tante hem 30.000 M. heeft vermaakt en de rest aan liefdadige instellingen. Krauze wil het testament bestrijden, maar Rudolf weigert daaraan mee te doen en wil ook de 30.000 M. niet aannemen. Kort daarop wordt tusschen Deloria en Hubner een geheimzinnig gesprek gevoerd over een zekeren Malinowski, dien Hubner zegt te zullen gaan bezoeken. Een rechercheur volgt hem naar Insterburg, waar blijkt, dat die Malinowski een wegens valsheid in geschrifte veroordeelde is, die indertijd uit de gevangenis onvluchtte en zich daarna, omdat na zijn vlucht zijn groote vermogen in beslag genomen werd, weet had aangemeld, om dat vermogen te redden. Onder leugenachtige voorwendsels weet Deloria van Else toestemming te verkrijgen, om geld, dat zij van Malinowski te vorderen heeft, aan haar, Else's, adres te laten toezenden, in plaats van aan zichzelf. Aan de bank, waar het geld in ontvangs genomen moet worden, treffen zij den ouden Krauze, die, verbaasd te hooren dat Else zulke belangrijke bedragen ontvangt, zijn zoon opwacht en hem vertelt, dat hij niet langer tegen een huwelijk tusschen hem en Else is. Bij die gelegenheid vraagt Rudolf hem ook, hem zijn moederlijk erfdeel te willen uitbetalen.

De advocaat, die op zijn horloge had gekeken, stond op. „Dan zou ik tot mijn groote spijt genoodzaakt zijn u te antwoorden, dat u uw vaderlijke plichten toch slechts binnen de grenzen van uw vaderlijke rechten kunt vervullen. Het kapitaal behoort mij toe en ik ben meerderjarig. Daarom zou het mij aangenaam zijn, als wij niet eerst verder over de zaak behoeften te spreken. — En nu moet ik weg, want mijn tijd is om. Goeden morgen, vader!”

Krauze deed geen poging, om hem terug te houden, maar hij groette hem ook niet terug. Gebogen, in elkaar gezonken bleef hij aan de tafel zitten, zonder echter verder een druppel uit de nog half volle flesch te drinken. Hoe onverwacht en hoe lastig de laatste eisch van zijn zoon ook voor hem mocht zijn — wat er nu voortdurend in zijn hoofd omging, was toch enkel het zoo eigenaardige en met nadruk uitgesproken antwoord van zijn zoon op de vraag, waarop hij toch eigenlijk met het aanvaarden van het legaat wilde wachten — dit raadselachtige en toch zoo veelbetekenende antwoord: „Op de gevangenneming van den moordenaar!”

Was het dan waarlijk te veronderstellen, dat hij iets vermoedde? — Hij alleen? Of was het misschien reeds meer dan slechts 'n duister vermoeden?

XVI

Tengevolge van een uiterst beleefde oproeping had Krauze zich twee dagen na zijn ontmoeting met Elze naar het politiebureau begeven en werd daar door den hoofdcommissaris met de meeste voorkomendheid ontvangen. Hij bedankte hem voor zijn komst en verzocht hem, naast zijn schrijftafel plaats te nemen.

„Men heeft u gisteren op de Rijksbank verzocht een jong meisje te legitimeeren, dat daar een vrij groot bedrag in ontvangst moest nemen?”

De ondervraagde wist zijn verbazing niet te verbergen. „Dat is zoo. Maar ik begrijp niet, hoe...”

„Hoe wij dat weten?” vulde Lintwist, glimlachend aan. „Ja, mijnheer Krauze, de politie heeft haar oogen en ooren overal. Vergun mij nog eenige vragen, waarvan ik u later de beteekenis zal mededeelen. Hoe kwam u ertoe, om het jonge meisje dien dienst te bewijzen?”

„Ik had juffrouw Lobener en haar gezellin toevallig in het gebouw van de bank aangetroffen en de dames bevonden zich blijkbaar in de grootste verlegenheid, omdat zij bij het voorgenomen in ontvangstnemen van het geld een onverwacht bezwaar hadden ondervonden. De geadresseerde was mij persoonlijk genoeg bekend en dus was ik dadelijk bereid, om haar te legitimeeren.”

„Natuurlijk, wij vinden dat zeer begrijpelijk. Ook interesseert ons niet zoozeer die juffrouw Lobener als de dame, die zich in haar gezelschap bevond.”

„Mevrouw Deloria?”

„Juist. Kent u deze dame nader?”

„Volstrekt niet. Ik heb haar bij deze gelegenheid

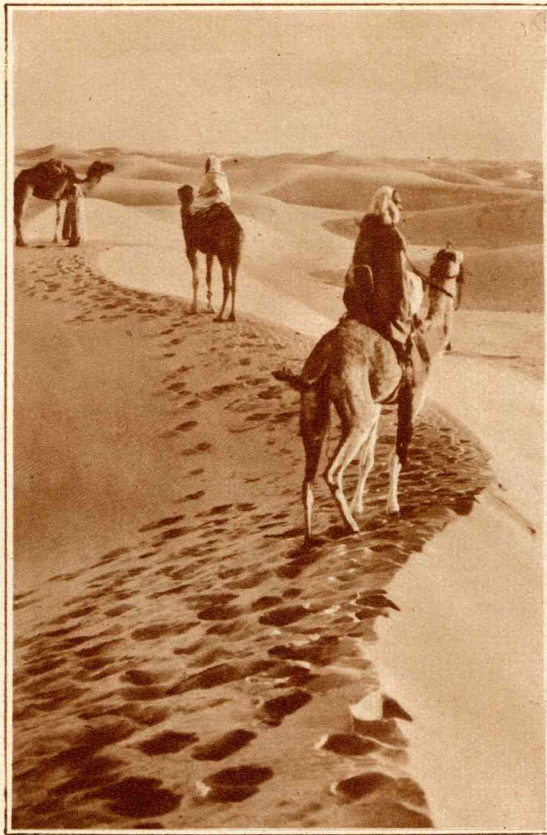
voor den eersten keer in mijn leven gesproken.”

„En heeft zij u iets over haar omstandigheden verteld?”

„Geen woord, mijnheer!”

„Hebt u niet vernomen, door wien het geld ter betaling overgestuurd was?”

„Nee, dat kwam in mijn tegenwoordigheid niet ter sprake. Bovendien stelde ik daarin volstrekt geen belang.”

Egypte — de weg door de woestijn.

„Kent u een zekeren Stefan Malinowski?”

„Malinowski uit Memel? Dezelfde, die vroeger een barnsteenvisscherij bestuurd?”

„Ja, dien bedoel ik. Mag ik vragen, hoe u met hem in kennis kwam?”

„Terwijl hij in Memel woonde, had ik meermalen zakelijke relaties met hem. De man hield zich bezig met allerlei dingen, somtijds ook met den graanhandel. Dit bracht ons tot elkaar.”

„Nu, juist deze Malinowski is het geweest, die het geld voor juffrouw Lobener heeft opgestuurd.”

Nu glimachte Krauze minachtend. „Ik vraag om excuus, hoofdcommissaris; dat zal een vergissing van u zijn. De Malinowski, dien ik bedoel, zal niet in staat zijn tot het verzenden van zulke sommen.”

„En waarom niet?”

„Omdat hij zich voortvluchtig No. 13 buiten Duitschland bevindt en de meest geldige redenen heeft, om geen teeken van leven te geven.”

„Zoo was het nog eenige maanden geleden. Maar intusschen zijn de zaken veranderd. Hier, leest u maar!”

Hij overhandigde den graanhandelaar het door Rupp gestuurde uittreksel uit de acten over de tuchthuisgevangenen, en Krauze zei, nadat hij het blad gelezen had: „Hij is het, daaraan valt niet te twijfelen. Maar ik wist er niets van, dat hij teruggekomen was en zich vrijwillig voor het ondergaan van zijn vonnis heeft aangemeld.”

„De man bezit een groot vermogen, dat na zijn terugkomst weer vrijgegeven wordt en waarvan tot zijn vrijlating advocaat Hermes in Königsberg de beheerder is. Door dezen heeft Malinowski het geld voor juffrouw Lobener laten oversturen.”

Krauze schudde zijn hoofd. „Eigenaardig! Ik kan volstrekt niet begrijpen, om welke reden dat gebeurd kan zijn.”

„Het jongemeisje is daarbij waarschijnlijk slechts een tusschenpersoon. Maar — is u met dien Malinowski ooit persoonlijk in aanraking geweest?”

„Zeker, wij hebben elkaar in Memel en in verschillende andere plaatsen ontmoet.”

„U hebt dus nader, misschien zelfs vriendschappelijk met hem omgegaan?”

De graanhandelaar aarzelde even met zijn antwoord. „Ik moest mij eigenlijk schamen, het te bekennen, nu het slecht met den man afgeloopen is. Maar van de verkeerde dingen, die later van hem zijn gebleken, kon ik destijds niets vermoeden. Ik hield hem voor een zeer rechtschapen man. En omdat hij zeer gezellig was in het gesprek, kon onze omgang waarlijk vriendschappelijk worden genoemd.”

„Dat is heel goed te gelooven. Niemand zal u daarvan een verwijt willen maken, want de misdadigers dragen geen stempel op hun voorhoofd, die hen dadelijk op het eerste gezicht kenteekent. Maar daar krijg ik een gedachte — als die ten uitvoer kon worden gebracht, als u daartoe bereid zou zijn — dan zou u ons een bepaald onschatbaren dienst bewijzen.”

„U mag ten allen tijde op mijn bereidwilligheid rekenen, hoofdcommissaris!”

„Wilt u mij vóór alles vast beloven, dat alles, wat u zoeven hebt vernomen en verder zult vernemen, door u als een strikt geheim zal worden bewaard, zoo lang, tot ik u zelf van den plicht van stilzwijgen ontsla?”

„Ik geef u daarop mijn eerewoord, hoofdcommissaris!”

„Zeer goed! Als ik nu tegen u zeg, dat zoowel die mevrouw Deloria als die Malinowski hoogst waarschijnlijk met den moordenaar van uw schoonzuster of met zijn medeplichtigen in een of andere, helaas nog onverklaarbare verbinding staan, zou u dan bereid zijn, om in het belang van de zaak

een opdracht te vervullen, die, zooals ik tevoren met nadruk moet zeggen, voor een particulier persoon zeer zeker heel ongewoon is en die hoge eischen stelt aan uw offervaardigheid?"

„Indien het volbrengen daarvan niet boven mijn krachten is — zeker! Ik kan slechts herhalen, dat geen offer voor mij te groot is, als het tot de ontdekking van den moordenaar kan leiden.”

„U zou voor dit doel een reis naar Instenburg moeten maken, en wel zoo spoedig mogelijk. Is dat niet te lastig voor u?"

„Volstrekt niet! Ik zou zelfs tegelijk in die streek een zakelijke aangelegenheid kunnen afhandelen.”

„Nu dan — u hebt het aan uw eigen vriendelijkheid te danken, als ik met deze eigenaardige zaak bij u aankom — zou u kunnen besluiten, Malinowski in het tuchthuis te gaan bezoeken en eenigen tijd tegenover hem den schijn aan te nemen, alsof u nog de oude vriendschap voor hem gevoelde? Met andere woorden: zou in het belang van de waarheid en de rechtvaardigheid bij wijze van uitzondering eens voor politie-ambtenaar willen spelen?"

„Ik begrijp niet goed, hoofdcommissaris —"

„Ziet u, er is voor ons veel aan gelegen, te vernemen, van welken aard de relatie van Malinowski met mevrouw Deloria en met een zekeren Hubner is, die tusschen deze twee personen de bemiddelaar schijnt te zijn. Alle nasporingen, die gedurende de laatste dagen door onze beste ambtenaren zijn gedaan, bleven zonder eenig resultaat, en het is nauwelijks te vermoeden, dat Malinowski de waarheid zou zeggen, als wij hem door een rechterlijk ambtenaar in verhoor lieten nemen. Een van mijn ambtenaren onder een schuilnaam naar Instenburg te sturen komt mij even doelloos voor, want aan een onbekende zou de gevangene niet spoedig de inlichtingen geven, die wij noodig hebben. Ook zou hij misschien slim genoeg zijn, om onder de verkleeding een politie-ambtenaar te vermoeden en dan zou hij natuurlijk zijn best doen, hem om den tuin te leiden. Maar tegen een ouden bekende zal hij geen verdenking hebben, en ik geloof, dat het u des te gemakkelijker zal vallen hem tot vertrouwelijke mededeelingen over te halen, omdat tuchthuisbewoners, die immers ongevraagd zelf geen woord mogen spreken, volgens onze ervaring altijd meer vertellen dan zij eindelijk zelf willen, als hun onverwacht eens de gelegenheid tot spreken wordt gegeven.”

Hetgeen men van den graanhandelaar verwachtte, was inderdaad bezwaarlijk, maar toch behoefde Krauze geen minuut na te denken, om het voorstel aan te nemen.

Lintwist was zeer verheugd over deze toezegging, die hij misschien nauwelijks had durven hopen. „Dat is prachtig. Eerlijk gezegd, mijnheer Krauze, ik stel het grootste vertrouwen in uw scherpzinnigheid en uw behendigheid.”

„Ik hoop, hoofdcommissaris, dat u mijn bekwaamheid niet overschat en geen onaangename teleurstellingen zult beleven. Maar zal men mij in het tuchthuis te Instenburg zonder meer een gesprek met Malinowski toestaan?"

„U zult natuurlijk door ons van aanbevelingsbrieven worden voorzien, die alle moeilijkheden voor u uit den weg ruimen. Gesprekken met veroordeelden mogen anders slechts in tegenwoordigheid van een gevangenebewaarder plaats hebben. Uw reis zou dus geheel doelloos zijn, als men u zoo'n oppasser meegaf. Ik zal dadelijk en schrijven aan den directeur van het tuchthuis zenden, dat uw bezoek aankondigt en de noodige inlichtingen bevat. Wanneer denkt u op reis te gaan?"

„Vandaag met den avondtrein, als u het goed vindt, hoofdcommissaris.”

„Uitstekend, hoe eer hoe beter! Ik zal vanmiddag een kaart naar uw kantoor sturen, die u te Instenburg legitimeert.”

„Bijzondere mededeelingen en voorschriften hebt u mij niet te geven?"

„Neen. Ik laat alles aan uw eigen slimheid over. U weet, waar het voor ons op aankomt, en ik zal natuurlijk niet boos zijn, als u bovendien nog iets interessants verneemt.”

Hij schudde den graanhandelaar, die al was opgestaan, bij deze woorden stevig de hand. Maar Krauze wees beleefd allen dank af.

„Voor een eenvoudige plichtsvervulling mag ik geen dank vragen, hoofdcommissaris. Ik zal mij ruimschoots beloofd achten, als het mij gelukt den ellendigen moordenaar, dien wij zoeken, uit zijn verborgenheid voor den dag te halen.”

Het rotsvaste vertrouwen van den hoofd-

commissaris zou misschien toch eenigszins geschokt zijn, als hij den eigenaardigen glimlach had gezien, die om den mond van Krauze speelde, toen hij het commissariaat van politie verliet.

Na een vermoeiende nachtreis, die hij wakker en peinzend had afgelegd, kwam de graanhandelaar te Instenburg en na een rust van nauwelijks een half uurtje in een hotel bevond hij zich reeds op weg naar het tuchthuis; de door de Breslausche politie meegegeven kaart verleende hem zonder meer toegang in het kantoor van den directeur, en deze bleek geheel bekend te zijn met het doel van zijn komst.

„U zult met den veroordeelde Malinowski een gesprek onder vier oogen hebben, mijnheer Krauze. Ik zou u voor dit doel naar de cel van den gevangene kunnen laten brengen, maar afgezien van de overtreding van den regel van het huis, die daarin zou liggen, komt het mij ook om andere redenen doelmatiger voor, dat de ontmoeting in de spreekkamer plaats heeft. Het komt er zeker vooral op aan, om in den gevangene geen argwaan te laten opkomen — nietwaar?"

„In Oogenblikke stilstaan, dames en heeren!”

„Juist, mijnheer de directeur!”

„Nu dan, de man kent den regel van het huis goed genoeg, om te weten, dat geen gevangene zonder getuigen met een vreemde mag spreken, en het zou hem dadelijk verwonderen, als daarop ten gunste van hem een uitzondering werd gemaakt. Er zal dus bij uw ontmoeting eerst een ambtenaar aanwezig zijn zooals bij de vroegere bezoeken, die Malinowski hier ontving, maar de man zal dadelijk onder een voorwendsel weggeroepen worden en pas na een kwartier weer terugkomen. Ik hoop, dat het u zal gelukken binnen dezen tijd uw doel te bereiken.”

De koele terughouding, die de directeur den afgezant der Breslausche politie betoonde, bewees duidelijk genoeg, hoe onaangenaam hem eigenlijk het ongewone verlangen van den hoofdcommissaris was. Ook scheen de indruk, dien hij op het eerste gezicht van Krauze had gekregen, weinig geschikt te zijn, om de zaak sympathieker voor hem te maken, en hij had blijkbaar besloten, zich in zijn vergunningen tot het beslist noodzakelijke te beperken.

De graanhandelaar was een veel te goed opmerker, om niet duidelijk te voelen, hoe weinig vlelend de meening was, die de ambtenaar ten wille van zijn opdracht van hem had. Maar nadat het hem eenmaal als een dringende noodzakelijkheid voorgekomen was, om deze opdracht aan te nemen, had hij zich voorgenomen zijn rol met alle hem ten dienste staande tooneelspelerskunst door te zetten en dus hield hij zich nu ook met een uitstekend gehuichelde onbevangenheid, alsof hij niets van de koele terughouding van den directeur bemerkte.

„Ik moet mij natuurlijk in alle opzichten aan uw bevelen onderwerpen,” antwoordde hij met een beleefde buiging. „Slechts om de rechtvaardigheid een dienst te bewijzen — ik mag wel zeggen: met de zuiverste en beste beweegredenen — heb ik

op verzoek van den hoofdcommissaris Lintwist deze moeilijke taak op mij genomen, en omdat ik in zulke dingen natuurlijk noch oefening noch ervaring bezit, zal ik u uiterst dankbaar zijn voor iedere vriendelijke hulp, die u mij wilt laten verleen.”

De directeur achtte het overbodig, daarop te antwoorden. Hij drukte op een knop van de elektrische schel en beval den dadelijk binnenkomenden ondergeschikte: „Nummer 19 dadelijk naar de spreekkamer! — En roep den diensthebbenden opzichter!”

De geroepene verscheen binnen een minuut.

„Breng dezen heer naar de spreekkamer! Wie heeft daar dienst?"

„De opzichter Endrucat, directeur!”

„Dadelijk nadat nummer 19 de spreekkamer binnengegaan is, moet u Endrucat wegroepen met de boodschap, dat hij onmiddellijk bij mij moet komen.”

„Ja directeur. En moet ik dan in zijn plaats toezicht houden?"

„Neen. U moet u eveneens terugtrekken, want het gesprek van dien heer met nummer 19 moet zonder getuigen plaats hebben. Hebt u mij goed begrepen?"

„Om u te dienen, directeur! — Mag ik u verzoeken?"

Deze laatste woorden golden den vreemdeling en Krauze volgde den vooruitlopenden ambtenaar over een tweede binnenplaats naar de eerste verdieping van het sombere gebouw. De spreekkamer, die voor hem geopend werd, was een niet groot, maar goed verlicht vertrek met kale, grijsgetinte muren. Door twee evenwijdig loopende stevige ijzeren hekken, die van den vloer tot aan de zoldering reikten, was de kamer in drie ongelijke stukken verdeeld. Achter het eene hek moest de bezoeker plaats nemen, achter het andere de gevangene, terwijl de daartusschen, ongeveer een meter breede ruimte den toezichthoudenden bewaker tot verblijf diende.

Een rilling van afgrijzen overviel den graanhandelaar, toen de deur van dit kooiachtige vertrek achter hem gesloten werd, en in den helderen zonneschijn, die door de groote ramen naar binnen viel, zag zijn smal gezicht er nog geler en valser uit dan anders.

Nu ging er aan den tegenovergestelden kant van de kamer een deur open en in het grijze pak van den tuchthuisbewoner, met een pet zonder klep op zijn bijna kaalgeschoren hoofd, kwam nummer 19 over den drempel van het hem aangewezen gedeelte. De opzichter, die hem daar had gebracht, volgde hem niet, maar gooide de deur achter hem dicht. De gevangene was echter door den plotse-lingen overgang uit het schemerlicht van de half-donkere gang in den fellen zonneschijn zoo verblind, dat hij zijn oogen moest sluiten en niet dadelijk kon zien, wie daar tegenover hem stond. En omdat de door den directeur ingelichte ambtenaar zijn opdracht al te nauwgezet vervulde, toen hij den tusschen de hekken wachtenden opzichter haast in hetzelfde oogenblik wegreep, toen Malinowski den drempel overschreed, bemerkten de twee mannen niets van de eigenaardige uitwerking, die het zien van den gevangene blijkbaar op den bezoeker had.

Als onder het gewicht van een verdoovenden slag of van een vreeselijken schrik was Krauze ongeveer twee schreden tegen den muur van de kamer achteruit gevlogen. De buitengewone macht over zijn gelaatsuitdrukking, die hem tot dan toe zelfs in de moeilijkste toestanden nauwelijks ooit in den steek had gelaten, was hij opeens voor meerdere seconden geheel kwijt. Zijn kin en neusvleugels beefden zenuwachtig; zijn wijdgeopende oogen schenen uit zijn hoofd te puilen en zijn heele, kleurloze gezicht was een tafereel van de grootste ontsteltenis.

En nu — zij waren reeds samen alleen — was ook de gevangene genoeg aan het schelle licht gewend, om een blik op zijn bezoeker te kunnen werpen. Met een half-luiden, doffen kreet keerde hij om en trachtte, zooals iemand, die in een vreeselijken angst wil vluchten, de deur open te rukken, waardoor hij zooeven binnengekomen was. Maar deze bewoog niet, want zij was immers op slot, en met slap neerhangende armen bleef de gevangene — schijnbaar geheel ontmoedigd — staan, terwijl hij den bezoeker zijn rug toekeerde.

(Wordt voortgezet)

HET MARIA-OORD

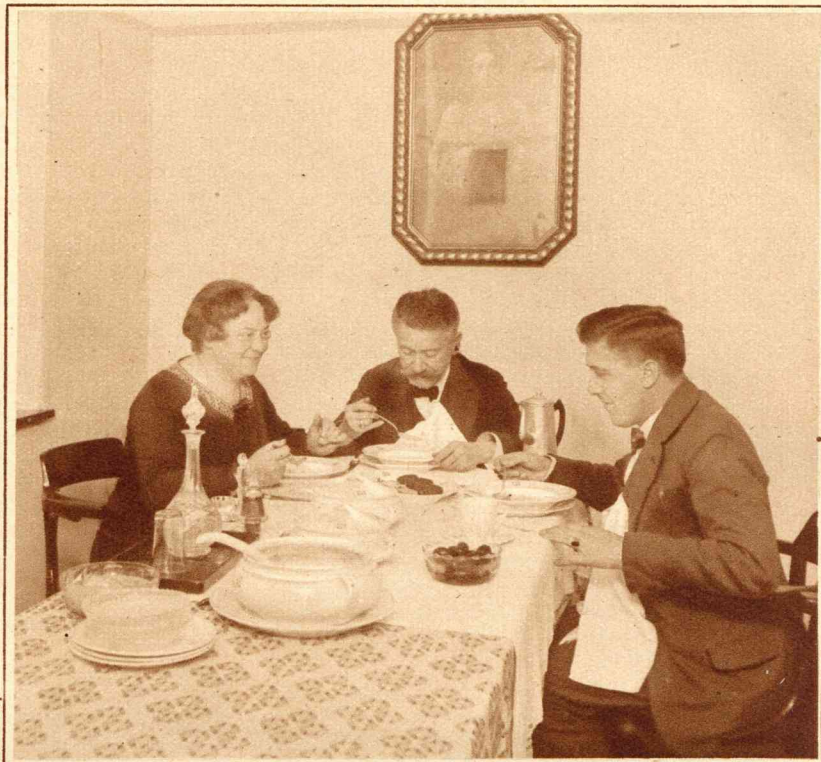
TEHUIS VOOR OUDEN VAN DAGEN TE KERKRADE

Kerkrade is in een periode van sterken groei. Onvermoeid wordt er gewerkt om in alle opzichten met dezen groei mede te gaan. Zooals alle plaatsen in de mijnstreek breidt het zich steeds uit en vraagt dientengevolge om alle inrichtingen, welke in een groote plaats niet mogen ontbreken. Het heeft nu sinds eenigen tijd een modern ingericht ziekenhuis, waar wij binnenkort een kijkje zullen gaan nemen. Hard wordt gewerkt aan een nieuw slachthuis, dat ook bijna klaar is en dit jaar nog in gebruik zal worden genomen. En natuurlijk kwam er spoedig gebrek aan een geschikt huis om ouden van dagen onder te brengen. Men had de keuze tusschen twee huizen, Oud-Ehrenstein, een leegstaand klooster van de Fransche Paters Franciscanen en eigendom van het College Seraphique de la Province de St. Denis en het gezellenhuis. Daar het eerste nogal prijzig was, werd besloten het gezellenhuis in te richten als Tehuis voor ouden van dagen. Zooals het met de meeste sociale instellingen gaat, mocht het ook hier weer niet veel kosten. Nu het eenmaal in gebruik is en de gasten komen, wordt het stukje voor beetje ingericht voor het doel, waaraan het moet beantwoorden.

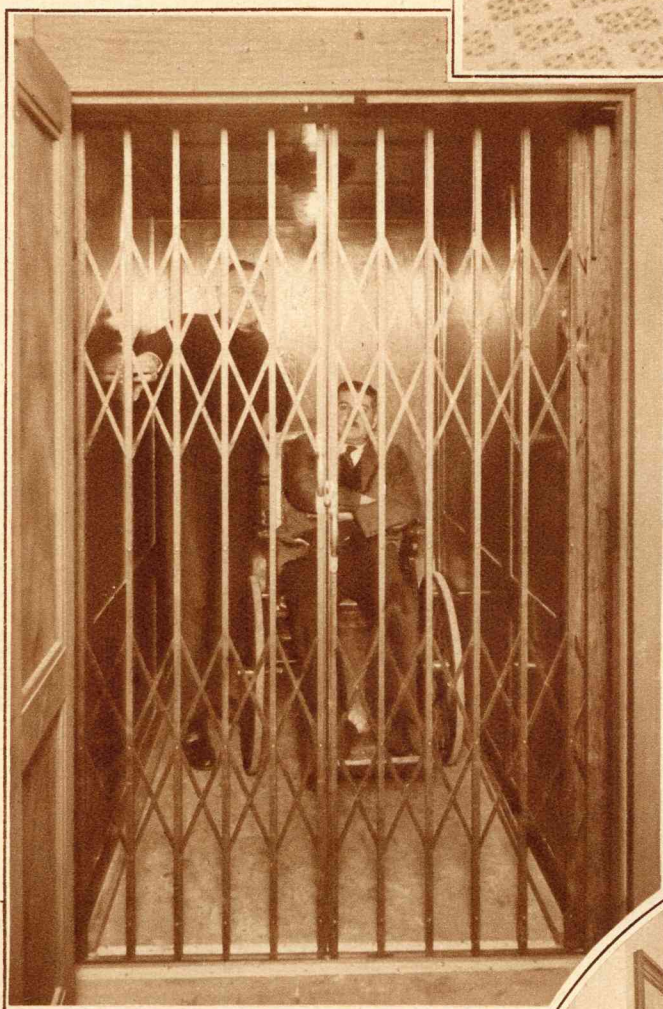
Een van de groote verbeteringen in dit soort inrichtingen is het feit, dat de gehuwden hier niet gescheiden behoeven te leven. Ze kunnen een slaapkamertje huren of, is de beurs goed gespekt, zelfs een zit- en een slaapkamer. Ook behoeven zij, die dit kunnen bekostigen, niet aan de algemeene tafel het middagmaal te gebruiken, doch kunnen op hun kamer, of elders, apart worden bediend. Het is eigenlijk meer het idee van een groot hotel, alleen niet zoo duur.

Mariaoord beantwoordt volkomen aan zijn doel. Het is een werkelijk „Tehuis” voor de oudjes, zij vinden hier de verzorging en verpleging, die zij noodig

hebben. Het beschikt ook over een reeks gemeenschappelijke slaapzalen, waarop echter ieder zijn eigen, afgesloten slaapkamertje heeft. Daarnaast zijn de recreatiezalen, waar de vrouwen en mannen, ieder afzon-

De maaltijd kan ook apart gebruikt worden.

In de lift, die de verdiepingen verbindt.

derlijk, den ledigen tijd keunnn doorbrengen op de manier, welke zij verkiezen. Alle verdiepingen zijn verbonden door een electrische lift, zoodat het vermoeiende trappenloopen voor de oudjes uitgesloten is. Voorts is het geheele huis voorzien van electrisch licht en centrale verwarming, badinrichting en koud- en warmwatervoorziening op elke verdieping.

De prijzen in Mariaoord zijn van dien aard, dat ieder ervan profiteeren kan. De bewoners van de gemeenschappelijke slaapzalen betalen f 1.25 per dag. Indien zij armlastig zijn, betaalt de gemeente dit. Dan varieren de prijzen van de kamers van f 1.40 tot f 6.—, al naar gelang der ligging en grootte der kamers. In deze prijzen zijn bewassing en klein verstel inbegrepen.

In de kapelgang.

Gezelligheid kent geen tijd.

Aan het hoofd van het gesticht staat een raad, welke belast is met het algeheele toezicht. Voor den dagelijkschen gang van zaken hebben de bewoners van het huis zich te gedragen naar de aanwijzingen en de bevelen van Moeder-Overste en de Zusters. Kleine bezigheden van huishoudelijken aard doen de bewoners, voor zoover zij daartoe in staat zijn, zelf. Het is voor de oudjes een heel genot, dat zij mee mogen helpen om het huis in goeden staat te houden. Hierdoor voelen zij zich nog nuttig in de kleine maatschappij, waarin zij leven en hebben geen tijd om te gaan zitten denken aan den ouden dag.

In de recreatie-zaal der mannen.

Een gezellig hoekje van een zitkamer.

Gezelligheid is er door het geheele huis. Enkele bewoners beschikken over een piano of een ander muziekinstrument, wat de gezelligheid zeer helpt verhoogen. En de echtparen voelen zich den koning te rijk dat zij bijeen mogen blijven en niet genoodzaakt zijn, van elkaar gescheiden den ouden dag door te brengen. Zij voelen het groote voorrecht van het samenzijn tegenover de minder goed bedeelde broeders en zusters, dat kan men duidelijk op de gezichten lezen.

Het is van het gemeentebestuur van Kerkrade goed gezien, dat deze inrichting in de gemeente moest zijn. Na verloop van tijd zal wel blijken, dat het gebouw te klein zal worden om goed aan zijn doel te beantwoorden. Velen zullen nog komen om een warm, beschut plekje te zoeken, waar zij van den levensstrijd kunnen uitrusten.

Op de recreatie-zaal der vrouwen.

In de keuken zijn de meisjes druk bezig een lekker maal klaar te maken.

Misschien dat dan besloten kan worden om Oud Ehrenstein te kopen. Dan zal Kerkrade wel uitgegroeid zijn tot een groote stad, met de behoeften, aan dien staat verbonden. En dat Kerkrade groeit, is aan alle zijden te zien, aan den huizenbouw, de keurige verzorging der wegen en straten, de nieuwe spoorlijn, die er langs komt, het slachthuis, enz. enz. Burgemeester Habets is vol goeden moed en ziet met open oog en helder verstand de toekomst tegemoet. Van den toren van het raadhuis af kan men de gemeente zien groeien aan den steeds grooter wordenden kring van huizen, die zich bij het oude gedeelte aansluit. Binnenkort zullen we onzen lezers dit alles laten zien.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

Het is een grootsch gezicht," zei hij peinzend, terwijl hij om zich heen zag. „Bent u hier alleen voor uw genoegen, of gaat u erover schrijven?"

Zij lachte.

„Ik ga schrijven over een paar toiletjes," zei ze. „Ik ben bang, dat niemand mijn artikel over de rennen zelf zou lezen."

„Ik hoop, dat u dan uw eigen toilet niet zult vergeten," zei hij koel. „Het is beslist het mooiste hier."

Zij wist nauwelijks, of ze vroolijk dan wel beleedigd zou zijn.

„U bent een heel oprecht iemand, Mr. Trent," zei ze.

„U verwacht toch niet, dat ik al manieren geleerd heb, wel?" antwoordde hij droog.

„U hebt een menigte dingen geleerd," zei ze, „en met verrassend gemak. Waarom dan niet manieren?"

Hij haalde zijn schouders op.

„Die zullen zonder twijfel ook komen, maar dan zal ik een hoop polijsten noodig hebben. Ik denk daar zoo..."

„Nu?"

„Of iemand het ooit de moeite waard zal vinden, om die taak op zich te nemen."

Zij hief haar oogen op, en keek hem vlak in het gezicht. Zij had zich vast voorgenomen, wat ze precies zou zeggen — en dat mislukte haar totaal. Er was een vuur en een kracht in die heldere, grijze oogen, die zoo ernstig op de hare gericht waren, dat zij er geheel door van haar stuk raakte. Zij was wanhopig woedend over zichzelf, en wanhopig slecht op haar gemak.

„U hebt het in uw macht," zeide zij eenigszins koel, „om de meeste dingen te koopen. Tusschen haakjes, ik dacht er juist nog aan, hoe treurig het is, dat uw compagnon niet meer leeft. Hij deelde het werk met u, is 't niet? Het lijkt zoo hard, dat hij niet heeft kunnen deelen in de belooning."

Er was geen spoor van ontroering aan hem te bemerken, hoewel ze iets dergelijks verwacht had, en hem daarvoor scherp had gadegeslagen, maar hij werd opeens ernstig, en hij leidde haar nog wat verder van het gedrang. Het was tijd voor het *lunchen* en hoewel de eerstvolgende race de belangrijkste van den dag was, was de stroom van wandelaars een weinig verminderd.

„Het is vreemd," zeide hij, „dat u juist met mij moest spreken over mijn compagnon. Ik heb in den laatsten tijd tamelijk veel aan hem gedacht."

„In welk opzicht?"

„Wel, allereerst ben ik er niet zeker van, dat onze afspraak heelemaal eerlijk was," zeide hij. „Hij had een dochter, en ik ben erg verlangend, om haar te vinden. Ik voel, dat zij recht heeft op een zeker aantal aandeelen in de Maatschappij, en ik zou graag willen, dat ze die aannam."

„Hebt u moeite gedaan om haar te vinden?" vroeg zij.

Hij bleef een oogenblik naar haar kijken, maar haar parasol was een wei-

nig naar zijn kant gezakt, en hij kon haar gelaat niet zien.

„Ja, daar heb ik moeite voor gedaan," zei hij langzaam, „en ik ben diep teleurgesteld. Ze weet heel goed, dat ik naar haar zoek, en ze geeft er de voorkeur aan, om onbekend te blijven."

„Dat klinkt vreemd," merkte zij op, haar oogen strak gericht op de heuvels van Surrey in de verte. „Kent u haar reden?"

„Ik ben bang, dat er maar één reden kan bestaan," zei hij vastbesloten. „Het is ellendig, om dat van een vrouw te gelooven, en ik zou blij zijn..."

Hij aarzelde. Zij hield de oogen van hem afgewend, maar haar houding duidde op ongeduld.

„Aan dezen kant van het water," ging hij voort, „schijnt Monty een gentleman geweest te zijn, in zijn tijd, en zijn familie was — nu, van uw stand. Er was een graaf, geloof ik, in de familie, en zonder twijfel zijn ze buitengewoon achtenswaardig. Hij ging echter op een oogenblik den verkeerden weg op, en natuurlijk gaven ze hem nooit een tweede kans. Dat hoort niet bij hen thuis — dat soort van menschen. Ik geef toe, dat hij tamelijk laag aan den grond was, toen ik hem aantrof, maar ik geloof, dat dat de schuld was van de menschen, die hem de wijde wereld ingestuurd hadden — en feitelijk was er zelfs toen nog wel wat goeds in hem. Ik zal u nu iets vertellen, juffrouw Wendermott, wat ik u dikwijls heb willen zeggen, d.w.z. als u er belang genoeg in stelt, om het te hooren."

Al dien tijd vroeg zij zichzelf af, hoeveel hij wist. Zij wenkte hem, om voort te gaan.

„Monty had maar weinig dingen in de wereld, die het de moeite waard was om te bezitten, maar er was één ding, waar hij nooit afstand van gedaan had, en dat hij altijd bij zich droeg. Dat was het portret van zijn kleine meid, zooals ze geweest was, toen zijn moeilijkheden begonnen."

Hij boog een weinig voorover, als om onder de witte parasol door te zien, maar zij was te behendig. Haar gelaat bleef onzichtbaar voor hem achter die kleine wolk van witte kant.

„Het is merkwaardig met dat portret," ging hij

langzaam voort, maar hij liet het me één of twee maal zien, en ik

ging er ook veel van houden. Het was het gezicht van een klein meisje, heel vroolijk en heel lief, en daarginds waren we zoo alleen, en het begon voor ons allebei heel wat te beteekenen. En op zekeren avond wilde Monty spelen — dat was een van zijn gebreken, arme kerel! — en hij had niets anders over dan dat portret, en ik speelde erom met hem — en ik won het."

„Beest!" mompelde zij, op vreemden, half verstikten toon.

„Dat klinkt zoo, hè? Maar ik wou dat portret hebben. Daarna kwam onze verschrikkelijke tocht terug naar de kust, toen ik den armen ouden drommel op mijn rug droeg, dag aan dag, en 's nachts over hem heen stond, en die zwarte duivels neerschoot, als ze te dichtbij kropen — want ze waren al dien tijd achter ons aan. Ik zou u niet gaarne de heele geschiedenis van die dagen willen vertellen, juffrouw Wendermott, want ze zou u 's nachts wakker houden, Maar ik heb nu een idee, om u dit te vertellen. Ik zou graag hebben, dat u het geloofde, want het is de zuivere waarheid. Ik liet mijn kameraad niet liggen, vóór ik er beslist en werkelijk zeker van was, dat hij geen uur meer kon leven. Hij raakte in een toestand van bewusteloosheid, en een troep van die wilden zat ons vlak op de hielen. En zoo liet ik hem liggen, en nam het portret mee — en ik geloof, dat het sindsdien bijna evenveel beteekend heeft voor mij, als het ooit beteekend had voor hem."

„Dat klinkt een beetje vergezocht," merkte zij op, „om niet te zeggen onmogelijk."

„Op zekeren dag zal ik wéér hierover met u spreken," antwoordde hij boud, „en dan zal ik u trachten te overtuigen, dat het de waarheid is."

Hij kon haar gelaat niet zien, maar hij wist heel goed — raadde althans — dat zij tenminste een deel van haar gewone zelfbeheersching had laten varen. En om de waarheid te zeggen, ze was zenuwachtig en slecht op haar gemak.

„U hebt me nog niet verteld," zeide zij opeens, „wat naar uw mening de redenen van dit meisje kunnen zijn, om onbekend te blijven."

„Daar kan ik alleen naar raden," zei hij ernstig. „Ik kan alleen veronderstellen, dat zij zich schaamt voor haar vader, en weigert, iemand te ontmoeten, die in eenig verband met hem staat. Dat is heel verkeerd en heel bekrompen van haar. Als ik tien minuten met haar praten kon, en haar zeggen, hoe de arme oude man altijd over haar droomde, en haar portret kuste, dan kan ik me niet anders voorstellen, of ze zou er spijt van hebben."

„Probeert u eens te denken, dat ze een andere reden moet hebben," zeide zij, nog altijd vermijgend, om hem aan te zien. „U zegt, dat u van haar portret houdt. Tracht u dan, terwille daarvan, edelmoedig te zijn in uw gedachten over haar."

„Ik wil 't probeeren," antwoordde hij, „vooral..."

„Nu?"

„Vooral, omdat het portret me — soms — doet denken aan u!"

DE KLEINE EVA!

XXXIII

Trent had verscheidene dappere dingen gedaan in zijn leven, maar hij had nog nooit zulk een zenuwachtig trillen over zijn heele lichaam gevoeld, als in die paar minuten stilte, die nu volgden. Ernestine van haar kant streed een vreemden strijd. Hij had haar geloof in zijn schuld geschokt — hij had haar een kijk gegeven op zijn opvatting van de zaak. Zij beoordeelde nu zichzelf van zijn standpunt, en het resultaat was niet aangenaam. Zij voelde een plotselingen drang, om hem de waarheid te zeggen, om haar identiteit bekend te maken, en hem de redenen te noemen, waarom zij die geheim gehouden had. Misschien waren haar vermoedens te haastig geweest. En dan had het persoonlijke in zijn laatste woorden een ernstige uitwerking op haar gehad, en al dien tijd voelde zij, dat haar zwijgen hem verstoutte, wat ook inderdaad het geval was.

„Reeds den eersten keer, dat ik u zag, trof me de gelijkenis,” ging hij voort. „Ik had een gevoel, alsof ik iemand ontmoette, dien ik mijn heele leven gekend had.”

Zij lachte ietwat onbehaaglijk.

„En in plaats daarvan merkte u, dat u het slachtoffer was van een interviewer! Wat een neervallen uit de hoogte van het romantische in het alledaagsche en prozaïsche!”

„Er is nooit sprake geweest van „neervallen”, heelemaal niet,” antwoordde hij op vasten toon, „en u hebt altijd denzelfden indruk op mij gemaakt als dat portret — iets heel kostbaars, dat niet behoorde bij mijn wijze van leven. Het is misschien maar een armzalige gedachte geweest. Ik kwam uit het volk. Ik had nooit een noemenswaardige opvoeding gehad, ik was even ruw als de meeste menschen van mijn soort, en ik heb verscheidene dingen gedaan van dien aard, dat ik liever mijn rechterhand zou afslaan, dan ze weer te doen. Maar dat gebeurde allemaal, toen ik leefde in de duisternis. Het was vóórdat u kwam.”

„Mr. Trent, wilt u mij nu terugbrengen bij Lady Tresham?”

„In een oogenblik,” antwoordde hij ernstig. „Denk niet, dat ik te voortvarend zal worden. Ik weet, dat de tijd nog niet gekomen is. Ik ben niet van plan, nog meer te zeggen. Ik wil alleen, dat u dit weet. Het heele succes van mijn leven is als niets, vergeleken met de hoop, te eeniger tijd.”

„Ik wil geen woord meer hooren,” viel zij hem haastig in de rede, en achter haar witte voile kon hij een roode vlek zien op haar wangen; ook uit haar woorden klonk een zekere onvastheid. „Als u niet mee wilt komen, moet ik Lady Tresham alléén opzoeken.”

Zij wendden zich om, maar toen zij bij het middengedeelte van de tribune kwamen, werd het bijna onmogelijk, om vooruit te komen. De bel was gegaan voor de voornaamste race van den dag, en de nummers gingen omhoog. De tribune was propvol van nog anderen, behalve slenteraars, die de paarden inspecteerden, en onbekommerd zich een weg baanden door de kleine groepjes naar de voorste rij. Van Tattersall kwam het rumoer van schreeuwerige stemmen. Overal in het rond was die opwinding waar te nemen, welke altijd aan een groote race voorafgaat.

„Ik denk,” zeide hij, „dat we beter zouden doen, als we de race van het hek gadesloegen. Uw japon zal in het gedrang bedorven worden, als we probeeren, om er hier uit te komen, en u zou waarschijnlijk nergens op tijd kunnen komen, om nog wat te zien.”

Zij stemde zwijgend toe, bedenkend, dat hij niet voornemens was, op het oogenblik nog wat meer te zeggen, hoewel hij dat niet met zooveel woorden te kennen had gegeven. Trent, die de eerstvolgende minuten tegemoet gezien had met al de verwachting van een man, die voor den eersten keer in zijn leven den favoriet laat loopen in een groote race, glimlachte, toen hij besepte, hoe buitengewoon tevreden hij was, om nu te blijven staan, waar hij niets kon zien, tot de eindworsteling voorbij was. Zij zochten een plaatsje naast elkaar, en leunden over het hek.

„Hebt u veel geld op Iris?” vroeg zij.

„Duizend pond, beide kansen,” antwoordde hij.

In Berlijn heeft men een school opgericht tot vorming van vrouwelijke detectives, speciaal om dienst te doen in de groote warenhuizen.

„Ik smijt niet weg, maar omdat ik op het dier heel vroeg gewed heb, kreeg ik 10 tegen 1, en 7 tegen 2. Luister! Ze rijden af!”

Er klonk een gebrul van over het veld, gevolgd door een oogenblik ademlooze stilte. Het geraas van stemmen bij Tattersall hield op, en in plaats daarvan hoorde men een gegons van opwinding bij de stands; en het gedruisch van vele stemmen nam gaandeweg toe in kracht. Vêr weg aan het eind van de baan konden Ernestine en Trent, voorover geleund over het hekwerk, de kleine gekleurde vlekjes zien, die nu kwamen aandansen. Het gebrul van stemmen deed opnieuw de lucht daveren.

„Nero de Tweede wint!”

„De favoriet legt het af!”

„Voor Nero den Tweeden geen cent meer!”

„Nero de Tweede speelt een beetje!”

„Iris! Iris! Iris wint!”

Het was duidelijk, bij dien laatsten roep en den toenemenden storm van opwinding, dat het een echte race zou zijn. Ze waren nu goed in 't zicht. Nero de Tweede en Iris renden nek aan nek, en lieten de anderen snel achter zich. De lucht dreunde van het geluid van heesche en heftig opgewonden stemmen.

„Nero de Tweede wint!”

„Iris wint!”

Nek aan nek kwamen ze voorbij den eindpaal. Zoo leek het Ernestine en vele anderen tenminste, maar Trent schudde het hoofd, en keek haar glimlachend aan.

„Iris is verslagen met nog geen nek lengte,” zei hij. „Gelukkig, dat u niet op het dier gewed hebt. Maar dat is een prachtig paard voor den prins!”

„Het spijt me zoo,” riep ze uit. „Bent u er wel zeker van?”

Hij knikte, en wees naar de nummers, die omhoog gingen. Zij wierp hem een plotselingen

blik toe, die hem meer dan schadeloos stelde voor zijn nederlaag. Althans had hij haar achting verdiend dien dag, als een man, die wist, hoe hij een nederlaag met waardigheid moest dragen. Zij liepen langzaam over de tribune, en bleven terzijde van de menigte staan, toen een groote man uit de rijen te voorschijn kwam, om naar zijn paard te gaan, temidden van een storm van toejuichingen. Toevallig kreeg hij daarbij Trent in het oog. Hij bleef een oogenblik staan en stak zijn hand uit.

„Uw paard heeft er schitterend om gevochten, Mr. Trent,” zeide hij. „Ik vrees, dat ik het slechts door een buitenkansje gewonnen heb. Den volgende keer bent u misschien de gelukkige.”

Trent antwoordde hem met enkele eenvoudige woorden, zonder een zweem van onhandigheid. Dan kwam zijn paard binnen, en hij stak den terneergeslagen jockey zijn hand toe, terwijl hij met de linkerhand Iris' kop streelde.

„Trek je er niets van aan, Dick,” zei hij vrolijk. „Je hebt schitterend gereden, en het beste paard heeft gewonnen. Volgende keer meer geluk.”

Verscheidene menschen kwamen nu op Trent toe, maar hij wendde zich terstond af naar Ernestine.

„U wilt me nu wel toestaan, zeker, dat ik u bij Lady Tresham breng?” zei hij.

„Alstublieft,” antwoordde ze kalm.

Zij verlieten de tribune langs den weg onder den grond. Toen ze op het grasveld kwamen, speelde het Muziekkorps, en tal van groepjes menschen liepen heen en weer te wandelen onder de boomen.

„Deloges moeten nu wel erg heet zijn,” meende Trent.

Hij sloeg een zijweg in, van de stands af, naar een vrije bank onder een olmboom, en, na een oogenblik nauw merkbaar aarzelen, besloot zij, hem te volgen. Hij lachte zachtjes bij zichzelf. Als dit een nederlaag was, wat ter wereld was dan beter dan dat?”

„Dit is uw eerste Ascot, is 't niet?” vroeg zij.

„Mijn eerste.”

„En uw eerste nederlaag?”

„Ik denk het wel,” gaf hij opgewekt toe. „Ik had veeleer verwacht, dat ik winnen zou, trouwens.”

„U moet erg teleurgesteld zijn,” vrees ik.

„Ik heb een gouden beker verloren,” zei hij peinzend. „Maar ik heb gewonnen...”

Zij stond halverwege op, en schudde d'r japon uit, alsof zij op het punt stond, heen te gaan. Hij hield plotseling op, en vond een ander eind voor zijn zin. „Ervaring!”

Een flauwe glimlach deed haar lippen vaneengaan. Zij ging weer zitten.

„Ik ben blij, dat ik zooveel van een wijsgeer in u ontdek,” zei ze. „Vertelt u me nu een oogenblikje over wat u in Afrika hebt gedaan.”

Hij voldeed aan haar wensch, en weldra vergat zij de chique gekleede menigte dames en heeren om hen heen, het lichte gegons van vrolijke conversatie, en het muziekkorps, dat het nummer speelde, dat nu in de mode was. In plaats daarvan zag zij de lange rij mannen van allerlei rassen, die in hun hemd stonden te werken onder een tropische zon, alsof hun leven er van afhing — zag zij de groote, bruine water-emmers doorgeven — en hoe mannen flauw vielen onder de brandende zon, en hun plaats door anderen werd ingenomen. Zij hoorde het schrille alarmgefluit, en het slaan op de trom. Zij zag de spade verwisseld voor het geweer, en de lange rij werkers verdwijnen achter het natuurlijk bolwerk, dat hun arbeid had opgeworpen.

(Wordt voortgezet.)

De troep zigeuners, welke in Brabant over de Belgische grens gekomen is, is zoover getransporteerd, dat men nu Venlo bereikt heeft, maar getracht wordt het zwerfende volkje over de Duitse grens krijt te raken, wat niet zoo gemakkelijk gaat. Met veel moeite konden we eenige plaatjes van hen maken, daar ze aan een geweldige fotografeervrees lijden.

De bewaking van het kamp berust in handen van de marechaussees.

Slechts onder geleide mogen zij het kamp verlaten.

Ieder kind past zich bij zijn spel geheel bij de omgeving aan.

De kleine bewaker van den emmer.

De harmonica-virtuoos van 't woonwagenpark.

Bij de marechausseekazerne, waar zij verhoord worden. De mannen bedekken allen hun gezicht om maar niet door onzen fotograaf geknipt te worden.

Marsana en R.K.V.V.L. spelen in Meerssen gelijk (2-2). Onze fotograaf maakte tijdens dezen wedstrijd dit spannende moment voor 't doel van Marsana.

SPORT VAN ZONDAG

De laatste Zondag heeft weinig verrassingen gebracht in het kamp der Zuidelijke eerste klassers. De drie kopclubs speelden tegen minder geplaatste goden en bleven over de geheele linie meester van het terrein.

De overwinning van Willem II op Roermond is in zoverre van de meeste betekenis omdat daardoor is komen vast te staan dat de Tilburgsche club hoogstwaarschijnlijk den titel zal behalen.

Men zie maar eens! De voorsprong van Willem II op de concurrenten bedraagt nog steeds 4 punten. P.S.V. en N.A.C.

13 wedstrijden, zoodat er in de vijf resteerende ontmoetingen nog heel wat kan gebeuren. De regelmatige nederlagen, zoowel van Roermond als van Wilhelmina duiden er wel op dat de ongelukkige in elk geval onder dit tweetal schuilt. De kanaries hebben hierbij het niet geringe voordeel dat zij twee punten meer hebben. Het wordt voor Roermond dus een bijzonder zware strijd. De promotie-candidaten

strijdperk treden. De leiders speelden hier Zondag niet. V.V.V. behoudt een kleine kans, maar wij achten de Valken toch te sterk om den verkregen voorsprong prijs te geven.

Rest nog de Limburgsche afdeeling. Bleijerheide is hier in het zicht van de haven. Wel moest deze club Zondag een puntje afstaan aan de Staatsmijn Emma, doch dit bleek achteraf heelemaal niet erg daar Hendrik door Heerlen Sport werd geklopt. Dus werd de positie van de leiders nog iets gunstiger. Nog drie wedstrijden en in elk geval thans reeds een voorsprong van drie punten. We krijgen dus T.A.C., de Valk en Bleijerheide met....

De strijd in de eerste klasse A van de R.K.F. wordt voor zoover het de bovenste plaats betreft met de week meer spannend. Nu weer heeft R.K.

De wedstrijd Marsana—R.K.V.V.L. Nog een spannend oogenblik voor het doel van Marsana.

Valkenburg slaat de Sittardsche Boys met 4-0. Kiekje uit deze match voor het doel der Sittardsche Boys.

kunnen het in het meest gunstige geval nog brengen tot 27 punten. Willem II heeft er thans reeds 25 en moet nog thuis spelen tegen Eindhoven en N.A.C. en uit tegen B.V.V. Zooals de nationalen tegenwoordig op dreef zijn moeten deze drie wedstrijden dit aantal wel opleveren.

De overwinningen van P.S.V. en N.A.C. zullen dus weinig meer baten.

De vraag of Wilhelmina dan wel Roermond de degradatie-candidaat zal zijn is nog niet zoo spoedig opgelost. De staartclubs speelden n.l. slechts

komen meer en meer naar voren. T.A.C.'s positie blijft, ondanks het gelijke spel waarmede de Tilburgenaren nu weer in Vlissingen genoeg moesten nemen, onwankelbaar. Alleen is het een minder prettig verschijnsel voor de a.s. kampioenen, dat nu juist tegen de promotiewedstrijden de zaken minder gesmeerd loopen. Dat is altijd een bedenkelijk verschijnsel.

In de tweede klasse B. zal de Valk wel als de primus inter pares uit het

V.V.L. een punt bij Marsana moeten achterlaten, zoodat Ceasar reeds gelijk is gekomen met de Maastrichtenaren. Maar de mannen uit Beek speelden een wedstrijd meer. Valkenburg dat de Sittardsche Boys met 4-0 klopte komt ook weer langzaam maar zeker naar voren. De kopclubs moeten hier nog 7 en 8 wedstrijden spelen, zoodat op geen stukken na kan worden vastgesteld wie tenslotte de sterkste zal blijken.

In de eerste klasse B vordert men sneller. Daar eindigde Zondag de belangrijke wedstrijd tusschen Union en R.K.T.V.V. te Nijmegen in een kleine overwinning voor de Tilburgenaren en het moet al raar loopen willen deze zich thans nog den begeerden titel zien ontgaan. R.K.T.V.V. moet nog drie wedstrijden spelen en als daaruit evenzoveel punten worden behaald is de zaak voor elkaar.

Spelmoment uit den wedstrijd Valkenburg—Sittardsche Boys. Aanval op het doel der gasten.

VROUWENLEVEN

Puntjes op de i

TWEËRLEI BESCHAVING

Er is tweeërlei beschaving; die welke slechts bestaat uit aangeleerde beleefdheidsvormen en die andere die voortkomt uit naastenliefde en goedheid des harten.

De eerste soort is niet meer dan een vernis, een vernis dat door zorgvuldig onderhoud van geslacht op geslacht zeer solide kan zijn geworden en dat ondoordringbaar lijkt, maar dat toch, in zekere momenten, geen stand kan houden tegen den waren gemoedsaard die eronder verborgen ligt.

De ware beschaving echter, voortkomende uit een liefderijk hart, uit een warme gezindheid tegenover anderen, uit een drang tot het geven van hulp en steun aan medemenschen, is van blijvende waarde. En deze innerlijke beschaving kan ook de meest eenvoudige bezitten. De werkmans, die misschien niets weet van tafelmanieren, kan met een schertsend woord, waardoor het pijnlijke aan het feit ontnomen wordt, zijn maal deelen met een ongelukkigen kameraad. De eenvoudige vrouw, voor wie het „Wetboek van mevrouw Etiquette” wel steeds een gesloten boek zal blijven, kan toch den fijnen tact hebben om een onfortuinlijke buurvrouw te helpen op een wijze welke niet kan kwetsen. Zij, die in een salon zeker geen goed figuur zouden maken, kunnen geduldig en medelijdend luisteren naar het beklag, dat een ongelukkige menschenziel verlichten en verzuimen zal.

Nu houdt deze kleine beschouwing geen minachtig in voor onze uiterlijke beleefdheidsvormen. Integendeel. Zonder maat-

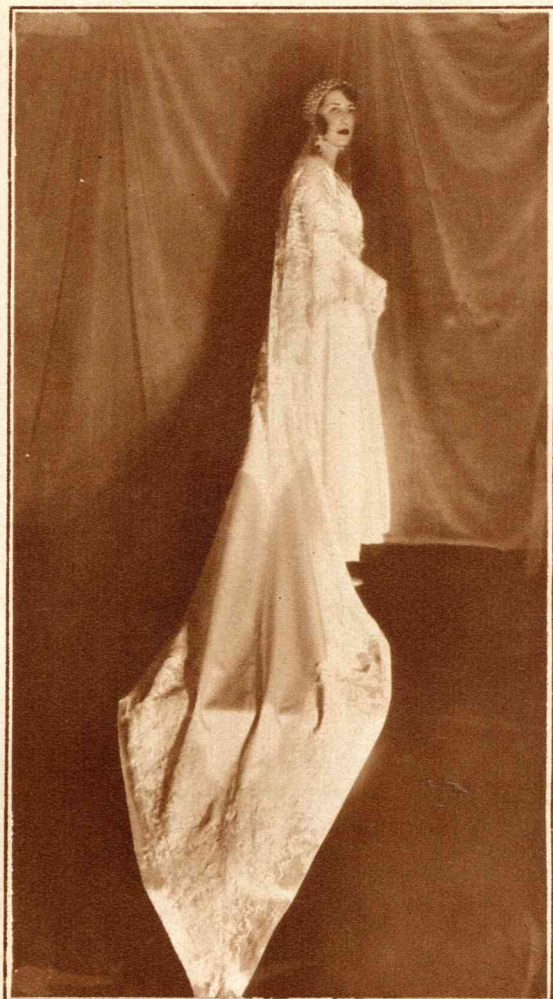
schappelijke beschaving zou het leven voor vele menschen ondraaglijk zijn.

Maar ver boven de uiterlijke beschaving staat de beschaving van het hart, waardoor we onze medemenschen werkelijk kunnen helpen en troosten en steunen.

C. M.

De Bruidsjapon en het Bruidskapsel

Nu de rokken langer zijn geworden en de héél lange rok geldt als het meest moderne voor avondtoiletten en de voor officieele gelegenheden bestemde japonnen, nu heeft ook de bruidsjapon weer haar

Kostbaar satijnen bruidstoilet, waarvan de puntige met kant versierde sleep wordt opgehouden door een los omgeslagen cape van kostbare kant.

Bruidskapsel met kroontje van paarden en oranjebloesem.

oude waardigheid herkegen. In plaats van het korte jurkje met den sleep als los aanhangsel hebben we nu het meer harmonieuze geheel van de japon waarvan de lengte langzamerhand overgaat in den ruischenden sleep.

Dit komt bijzonder mooi tot uiting in het model van Lucinde Fredault, van crêpe satin, waarvan de golvende rok alleen van voren even voetvrij is. Een breede strakke ceintuur omspannt hier de heupen. Het corsage is glad gehouden en enkel de lange mouwen hebben 'n eenvoudige garnering van 'n smal valencienniekantje. De sluier is strak om het hoofd gelegd en wordt door twee toefjes oranjebloesem bij de ooren vastgehouden.

Rijker en kostbaarder is het tweede toilet, van het modehuis Boué Soeurs, met den eigenaardigen sleep. Ook hier is de eigenlijke japon met wijden langen rok zeer eenvoudig. Maar de

kostbare kanten cape, welke den spits toelopen den met kant gegarneerden sleep draagt, geeft er een vorstelijke elegance aan. De hoofdtooi bestaat hier uit een paardenkapje.

Het bruidskapsel van onze derde afbeelding, van het modehuis Berthe Rambourg, heeft een uit paarden en oranjebloesem samengesteld kroontje.

Een klein nieuw détail voor het moderne bruidstoilet is een armband van oranjebloesem.

Voor de jonge bruid, die in de eerste maanden van het jaar haar grooten dag beleefd, is de koude meestal een moeilijk probleem. In Engeland heeft men daar iets op gevonden in den vorm van een witte velvet cape met kraag van wit bont! Zoo'n cape, tot op knielengte genomen en van voren afgerond, geeft de noodige bescherming onderweg naar kerk of stadhuis en bij het in- en uitstappen der auto's, zonder het effect van het bruidstoilet te bederven. Ik zag zulk een cape, gemaakt van een rechten lap, die bij den hals was ingerimpeld. De cape was van onderen uitgeschulpt en een strik met laag neerhangende slippes versierde den linker schouder.

Men stelt weer pogingen in het werk om de blanke bruidsjapon te verdringen en wel het liefst door goudkleur. Goudkleur voor de bruidsjapon en gouden kant voor den bruidssluier, welke dan echter ook kan worden vervangen door een sluier van antieke vergeelde kant. PAULA DEROSE.

Bruidstoilet van wit crêpe satin, met langen sleep en zeer eenvoudig kapsel.

VOOR DE KEUKEN

ZANDTAARTJES

200 gram bloem

200 gram boter

100 gram basterdsuiker

Bereiding: Zeef de bloem in een kom, de basterdsuiker eveneens in dezelfde kom. Voeg de boter toe en iets zout en kneed de massa met een koele hand, tot het als een bal van den rand der kom loslaat. Wrijf zandtaartvormpjes in met boter en bestrooi ze met bloem. Vul ze met het deeg voor 2/3 of 3/4 gedeelte en bak ze in een zeer lauwen oven mooi goudbruin en gaar.

Bij een te warmen oven rijzen ze vrij sterk en ploffen ten slotte in.

Om dit te voorkomen moeten ze zeer langzaam bakken. Neem ze uit den oven en keer ze direct.

POULET MET KERRYSAUS IN RIJSTRAND

1 pond kalfspoulet

1 half pond kalfsgehakt

foelie

1 à 2 theelepeltjes kerry

1 kleine ui

4 lepels bloem

45 gram boter

zout.

Bereiding: Snijd van het poulet de velletjes en zeentjes af, wasch het en zet het op met ongev. 1 L. kokend water, zout en foelie. Breng het vlug aan de kook en laat het heel

zachtjes gaar koken, ongev. 2 uur. Maak het gehakt smakelijk aan met wat oud brood of beschuit, peper en noot en maak er nette, kleine, gave balletjes van. Laat ze het laatste kwartier met het poulet meekoken. Zeef het poulet en fruit den grof gesneden ui met de kerry in de boter, maar zorg, dat zoowel de ui als de boter licht van kleur blijven. Voeg na ongev. 15 minuten de bloem toe, roer deze met de boter, voeg langzamerhand, steeds roerende, den bouillon toe, zooveel, dat een mooie gebonden saus verkregen wordt. Laat haar 10 minuten doorkoken zeef haar, doe het vleesch er in en maak 't geheel op smaak af met zout, kerry en een scheutje melk. Stooft

het vleesch ongev. 15 à 20 minuten in deze saus.

Stort een rijstrand op een verwarmden schotel en vul de opening met het poulet. Zorg, dat er niet op den rand gemorst wordt.

Rijstrand: Meet hoeveel water er in den rand gaat. Neem een derde van deze hoeveelheid aan rijst en twee-deerde aan water. Bijvoorbeeld: de inhoud van den rand is 6 d.L., neem een-derde d.i. 2 d.L. of 200 gram rijst en 4 d.L. water. De rijstrand is dan geheel gevuld. Plaats den rand in een pan met kokend water en kook de rijst gaar, ongev. 45 minuten. Dit geeft prachtige droge rijst.

CATHARINA.

ANECDOTE VAN G. B. S.

Op een dag kreeg Bernard Shaw bezoek van een dichtenden jongeman, die den beroemden meester beslist iets voorlezen wilde. Na hem een poosje aangehoord te hebben, viel Shaw hem in de rede: „Hoe is u eigenlijk op het idee gekomen om te gaan dichten?”

Waarop de jongeman antwoordde:

„Ik wilde eigenlijk arts worden, maar ik liet de studie der medicijnen varen teneinde mij als dichter geheel aan het welzijn der menschheid te wijden.”

Toen zei de geestige Shaw:

„Als ik een raad mag geven, jongeman: houd op met het dichten! U hebt al genoeg voor de menschheid gedaan door géén arts te worden!”

ONDER VRIENDINNEN.

„Toen ik hem vroeg, hoe oud hij mij schatte, zei hij dertig! Waarop ik hem direct mijn rug toedraaide.”

„Of je gelijk hebt! Ik heb ook een hekel aan vleien.”

NIET WAAR?

„Nee, vrouw, we kunnen van het jaar onmogelijk naar de Riviera gaan. Ik moet aan mijn onbetaalde rekeningen denken.”

„Dat kun je daar ook doen!”

De grootste Kerstpudding, ooit gemaakt, werd door Frederik Willem I van Pruïen besteld als een surprise voor zijn soldaten. Dit puddinkje was 18 meter hoog, 8 meter breed en ongeveer een meter dik. Voor deze zoete toren waren 5000 eieren noodig.

MONSTERDOOS

inhoudende de 4 POND'S specialiteiten wordt U franco toegezonden na inz. van 50 ct. porti.

POND'S EXTRACT Cy, AMSTERDAM

COLD CREAM
CLEANSING TISSUES

SKIN FRESHENER
VANISHING CREAM

Wat voor weer het ook is!

POND'S

beschermt Uw teint tegen
REGEN en WIND

Nick Stuart van de William Fox Productions.

„Wat een fijne parfum is dat!”

„En ik dacht dat mannen niet van parfum hielden?”

„Niet van die zwoele, bedwelmende soorten. Maar de heerlijke geur, die jou omgeeft, is heel anders. Zoo natuurlijk! Weet-je, ik zou zweren, dat je een jasmintakje droeg, - ik heb er werkelijk naar gezocht.”

Even later maakte ze hem deelgenoot in haar geheim: een aardig klein doosje AZIADÉ COMPACT PARFUM! Zij schroefde er het snoezige dekseltje af, streek met den vinger een vleugje parfum op het haar en de betoverende geur bleef haar den heelen avond omhullen. AZIADÉ is een echte Parijsche parfum, sterk geconcentreerd in een nieuwen compacten vorm. Geen flacon die leeg loopt of stop die afbreekt. Er zijn 6 heerlijke AZIADÉ COMPACTE PARFUMS:

Jasmin, Muguet (Lelietje van Dalen), Chypre, Lilas (Sering), Violette, Lavande (Lavendel).

U zult verrukt zijn over AZIADÉ. In doosjes van 75 ct. en f 1.25 (dubb. inhoud) bij Uw kapper, parfumeriezaak of drogist, of franco per post na inzending van het bedrag aan de Importeurs: Firma B. MEINDERSMA • DEN HAAG. (Afd. S 7).

PARFUMS COMPACTS
DE LUXE

AZIADÉ PARIS

„DE GEUR BLIJFT HEEL DEN DAG”

Ruwe
schrale
huid
en springende lippen

PUROL

In doozen van 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

AAMBEIEN

In- en uitwendige, zoowel bloeddende als blinde aambeien worden spoedig en zeker genezen door de Aambeienzalf van Apotheker BOOM. Het jeuken bedaart spoedig.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 p. potje.

Groote Voorjaarsverloting te Utrecht

1ste Prijs:

12 beste KOEIEN of een LUXE AUTO ter waarde van pl. m. f 3000.—

2e Prijs: 4 beste Koeien of prachtige Piano ter waarde van 1000.—
3e „ 2 beste Koeien of Salon-Ameublement ter waarde van 500.—
4e „ Complete Radio of Slaapkamer-Ameublement ter waarde van 250.—
5e „ Luxe Trapnaamachine of Electrische Stofzuiger ter waarde van 125.—
6e tot en met 10e prijs: Elk een Simplex-Naaimachine.
21e „ „ „ 30e „ Elk een Gouden Heeren Zak- of Armband-Horloge.
11e „ „ „ 20e „ Elk een Dames- of Heeren-Rijwiel naar keuze.

Goedgekeurd bij Ministerieel Besluit Departement van Justitie, 2e afd. A No. 879, d.d. 1 Oct. '29
30.000 Loten.

Prijs per lot f 1.—

f 3000.—

ter bevordering van het bestaansdoel der „UTRECHTSCHÉ STICHTING TOT WERKVERSCHAFFING” te Utrecht, om R.-K. en anderen belangloos gelegenheid te verschaffen tegen loon arbeid te verrichten.

om R.-K. en anderen belangloos gelegenheid te verschaffen tegen loon arbeid te verrichten.

600 Prijzen
31e tot en met 40e prijs: Elk een Gouden Dames Armband-Horloge.
41e „ „ „ 50e „ Elk een 48-deelig eetservies.
51e „ „ „ 100e „ Elk een Gouden Vulp.
Voorts: 101 tot 200e prijs: Elk een theeservies. 201 tot 300e prijs: Elk een nikkelen Horloge.
301 tot 400e prijs: Elk een Fietslantaarn. 401 tot 500e prijs: Elk een Eikenhouten Bloemtafel.
501 tot 600e prijs: Elk een Koperen Rookstel.
1 lot + porti + trekkingslijst f 1.20; 2 loten f 2.20; 5 loten f 5.—; 10 loten f 10; 26 loten f 25.—

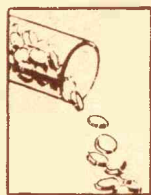
Trekking zonder uitstel Dinsdag 4 Maart 1930
ten overstaan van Notaris F. W. Swane te Utrecht

Bleekerskade 73 - UTRECHT - Giro 65820
De Penningm. van de Commissie J. C. VAN STERKENBURG

Vanaf den eersten dag dat U Phosferine gebruikt, zult U Uw zelfvertrouwen, levenslust en energie herwinnen. Het laat U beter eten en beter slapen en U zult er even goed uitzien als U zich voelt. Phosferine wordt met even goede resultaten gegeven aan kinderen.

PHOSFERINE

Het beste van alle versterkingsmiddelen tegen

TABLETTE

VLOEIBAAR

Influenza	Zenuwstoornissen	Slapeloosheid
Indigestie	Overspannenheid	Rheumatiek
Uitputting	Geschokte zenuwen	Slechte eetlust
Zwakke	Geestelijke uitputting	Vermoeidheid
Jicht	Slechte spijsvertering	Zenuwpijnen
Malaria	Zwakke v. Kraamvrouwen	Moedeloosheid
Hoofdpijn		Kortademigheid

In Tablet- en Vloeibaren vorm; in drie grootten verkrijgbaar: à f 1.-, f 2.35 en f 3.75; de grootere verpakkingen zijn zeer voordelig.

Neemt een proef met Phosferine Health Salt. Het versterkende zout, dat versterkt terwijl het reinigt.

FABRIKANTEN: PHOSFERINE (ASHTON & PARSONS) LIMITED. LUDGATE HILL, LONDON, ENGLAND.

IMP.: N. V. V/H. HENRI SANDERS - KEIZERSGRACHT 52 - AMSTERDAM TELEFOON 48581

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstraat 110 Maastricht - Telefoon 1713

Abonnementsprijs: per week 12½ cent; per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.- per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentieën wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonnees zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)

MIJNHARDT'S

TEGEN VERSTOPPING

Bij Apoth. en Drogisten

Een nieuwe kleur voor Uw winterondergoed

Dit is steeds mogelijk door de fraaie kleuren van

Tintex

35 cts. p. pakje

BINNEN VUF MINUTEN KANTKLAAR

MIJNHARDT'S

Hoofdpijn tabletten 30 en 60c
Laxeer tabletten 60c
Zenuw tabletten 75c
Staal tabletten 90c
Maag tabletten 75c
Bij Apoth. en Drogisten

TUBERCULOSE

T.B.C.-Patienten, bespoedigt Uwe genezing door een kuur met **granuline**. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van Tuberculose en Scrofulose” over de gunstige resultaten, daarmee verkregen bij tuberculose en klierziekte. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patienten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Aikmaarschestraat A 9

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Adverteeren... is bekend blijven!

Al zijn er nóg zooveel poetsmiddelen

toch staat U voor DE verrassing in Uw huishoudelijk werk als U Magnapol gebruikt - Magnapol.

De gebruiksaanwijzing is als van andere reinigingsmiddelen - maar wat anders is: dit zuivere magnesiapoeder tast geen metaal of niets aan, en Magnapol uit de blauwe doozen is zóó fijn, dat U dit letterlijk voor de fijnste gepolijste of geglazuurde voorwerpen kunt gebruiken het maakt absoluut geen krassen.

MAGNAPOL reinigt en polijst tegelijk

ROOD: Per gewone doos 20 ct.
Per groote doos 30 ct.
BLAUW: Per gewone doos 25 ct.
Per groote doos 40 ct.
Kleine tube 25 ct., gewone tube 40 ct.
groote tube 65 ct.

Gebruiksaanwijzing: Strooi een weinig Magnapolpoeder op een natten doek, even wrijven en dan met een drogen doek na . . . klaar. Een lepelvol uit de blauwe doos door het waschwater in plaats van zeep of soda doet Uw glazen, servies, lepels, vorken, messen prachtig glanzen - maakt wekelijks extra poetsen overbodig. Magnapol uit de roode doos voor potten en pannen (ook aluminium), emaille, aardewerk, aanrecht, waschtafels, staal, koper, tin, zink, blank houtwerk. Magnapol uit de blauwe doos voor zilver, nikkel, spiegels, marmer, tegels, kristal, vensterglas, vensters, schilderwerk, parket- en rubbervloeren, linoleum, rijwielen, carrosserieën van auto's.

Bij Gevatte Koude

Influenza, Griep en Koorts; Rheumatiek Hoofdpijn en Kiespijn

Sanapirin-tabletten

Wettig beschermd tegen Vervalschingen
Prijs 40 en 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten

Goedkoope Electriciteit voor de Huishouding

De meeste gemeenten in Limburg hebben een „vastrechttaarif”, dat het mogelijk maakt om de electriciteit voor Uw elektrische huishoudelijke apparaten tegen zeer verlaagden prijs (in het grootste aantal dezer gemeenten van 4—7 cent per kilowattuur) af te nemen, zonder dat aan Uw elektrische installatie iets veranderd of een extra meter geplaatst behoeft te worden.

Zendt nog heden een briefkaart aan het Gemeente Electriciteitsbedrijf, aan de Stroomverkoopmaatschappij (hoofdkantoor te Maastricht, Bredestraat 11; bijkantoor te Roermond, Neerstraat 40) of haar vertegenwoordiger in Uwe woonplaats, met de mededeeling: „Verzoeken toepassing van het vastrechttaarif”. U kunt dan spoedig van de voordeelen, die het „vastrechttaarif” biedt, profiteren.

Gebruikt tegen hoesten en verkoudheid uitsluitend:

PIX
PASTILLES

30 ct. PER DOOS

Huiduitslag

Wasch de aangedane plaatsen met warm water en Purolzeep; droog dan voorzichtig af en doe er wat Purol op. Herhaal dit elken dag, zoo lang het noodig is.